

Sobota po 2. neděli adventní

Sir 48,1–4.9–11

- ¹ Tehdy povstal Eliáš, prorok jako oheň, a jeho slovo planulo jako pochoděň.
² Uvedl na ně hlad a svým horlením zmenšil jejich počet.
³ Nebesa uzavřel Hospodinovým slovem, způsobil také, že třikrát sestoupil oheň.
⁴ „Jak ses proslavil, Elijáši, svými divy! Kdo se může pochlubit, že ti je podobný?
⁹ Byl jsi vzat do nebes ve vichru a ohni, na voze taženém ohnivými oři.
¹⁰ O tobě je napsáno, že s výstrahou přijdeš v určeném čase utišit Boží hněv, aby nevzplanul, usmířit otce se synem a obrodit Jákobovy kmeny.
¹¹ Blaze těm, kteří tě viděli a zesnuli v tvé lásce; i my jistotně obdržíme život.“

Mt 17,10–13

- ¹⁰ Učedníci se ho ptali: „Jak to, že říkají zákoníci, že napřed musí přijít Eliáš?“
¹¹ On jim odpověděl: „Ano, Eliáš přijde a obnoví všecko.
¹² Avšak pravím vám, že Eliáš již přišel, ale nepoznali ho a udělali s ním, co se jim líbilo; tak i Syn člověka bude od nich trpět.“
¹³ Tehdy učedníci pochopili, že mluvil o Janu Křtiteli.

Je psáno o tobě, že jsi připraven pro určitý čas, abys utišil hněv, dříve než vzplane, abys otcovo srdce smířil se synem a obnovil Jákobovy kmeny. Šťastní, kdo tě viděli a tvým přátelstvím byli vyznamenáni!

Pro otce, kteří mají těžkosti s projevováním svých citů, jsou děti neobvyklou šancí. Mohou je naučit vážit si světa lidských citů. Překonání mužské nepřístupnosti nebo strachu z vyjádření citů vyžaduje totiž od otce pokoru. Aby se mohl setkat s dítětem a navázat s ním dialog „jako rovný s rovným“, musí být nejprve sám jako dítě. Jinak nevejde do „království“, ve kterém dítě žije (srov. Mt 18,3).

Navázání citového kontaktu s dítětem vyžaduje od otce

emocionální a duchovní pohotovost. Takové úsilí však brzy přináší plody větší vnitřní svobody nejen vůči dítěti a jeho zážitkům, ale také vůči vlastním citům. Otcové, kteří podstupují vnitřní úsilí, aby s dítětem navázali srdečný kontakt, se stávají lidštějšími pro všechny – především však pro sebe samé. Dítě se svou nezaujatostí a spontánností může být otci učitelem větší vnitřní svobody i svobody ve vztahu k jiným lidem.

Pro mnoho mužů, kteří dokážou s dítětem navázat vztah, se takto strávený čas stává opravdovou radostí ze života a odpočinkem. Právě tehdy v sobě otec může probudit malého chlapce, který „dříme“ v každém dospělém muži. Nestane se tím vůbec infantilní nebo směšný, naopak. Syn dává svému otci často příležitost k ukončení jeho vlastního dětství a dozrávání. Díky ní si tak otec může jakoby znovu prožít jednotlivá období svého dětství a dospívání.

Každodenní čas strávený s dětmi v atmosféře uvolnění a svobody je jedním z nejdůležitějších kritérií zralého otcovství a současně jeho nejkrásnějším darem.

Józef Augustin – O otcovství, KNA 2001

Velkým bohatstvím jsou naše vztahy, do nich se vyplatí vkládat čas a síly. Dobrému vztahu mezi generacemi se můžeme naučit od našeho nebeského Otce, který ponechává každému z nás svobodu, ale nikdy nás nenechává samotné.